

Advies Buitenplaats Van Heemstraweg

Datum	9 december 2021
Aan	Wietse Roelofs, gemeente Druten
Van	Korian Gerritsen
Betreft	Gewijzigd ontwerpbestemmingsplan buitenplaats Van Heemstraweg Afferden

1. Vragen planologische medewerking ontwerpbestemmingsplan buitenplaats Van Heemstraweg

In het kader van de bestemmingsplanprocedure voor de buitenplaats aan de Van Heemstraweg te Afferden zijn twee procedurele misstappen begaan:

- Voorwaarde voor planologische medewerking door het college van B&W van de gemeente Druten (hierna: '**het college**') aan het plan voor de buitenplaats, betreft de aanleg van een struinp pad, maar de aanleg hiervan stuit onder meer op privaatrechtelijke belemmeringen;
- Er is ten onrechte geen voorafgaand advies ingewonnen bij de provincie Gelderland, terwijl het plangebied voor de Buitenplaats Van Heemstraweg Afferden zowel in het Gelders Natuurnetwerk (hierna: '**GNN**') als in de Groene Ontwikkelingszone (hierna: '**GO**') is gelegen, waardoor de artikelen 2.39 en 2.52 van de Omgevingsverordening Gelderland van toepassing zijn.

Het ontwerpbestemmingsplan is ter inzage gelegd en stuitte op veel weerstand; veel omwonenden brachten hiertegen zienswijzen (16 in totaal) naar voren en de provincie heeft bij gelegenheid van consultatie achteraf haar goedkeuring aan het ontwerpplan geweigerd. Naar oordeel van de provincie diende het plan te worden aangepast en inmiddels is het ontwerpplan ook aangepast op de door de provincie voorgestane wijze. Bij het college van B&W van de gemeente Druten rijzen tegen deze achtergrond de volgende vragen:

- 1) Kan het college een ontwerpbestemmingsplan dat ter inzage heeft gelegen zelfstandig intrekken?
- 2) Wanneer de aangebrachte wijzigingen in het ontwerpbestemmingsplan aanleiding zijn om het plan opnieuw ter inzage te leggen door het college, kan het college dan besluiten om het plan niet ter inzage te leggen?
- 3) In hoeverre zijn de aanpassingen in het ontwerpbestemmingsplan al dan niet als ondergeschikt aan te merken. Dient dit plan opnieuw ter inzage te worden gelegd?

2. Intrekking ontwerpbestemmingsplan door college en terinzagelegging

Vraag 1 – intrekking

Ingevolge artikel 3.8 lid 1 sub e Wro beslist de gemeenteraad binnen twaalf weken na de termijn van terinzagelegging omtrent de vaststelling van het bestemmingsplan. Het is derhalve niet aan het college, maar aan de raad om het (gewijzigde) bestemmingsplan al dan niet vast te stellen en er dient hoe dan ook een beslissing te worden genomen omtrent de vaststelling van het bestemmingsplan. Deze bevoegdheid ligt dus niet bij het college, maar bij de raad en de raad kan zich niet 'ontdoen' van de verplichting tot het nemen van een beslissing tot vaststelling van het bestemmingsplan.

Uit twee uitspraken van de Afdeling rondom een ontwerpbestemmingsplan dat ter inzage was gelegd voor een Buitengebied tussen Haren en Groningen, volgt dat intrekking van het ontwerpbestemmingsplan niet het gevolg heeft dat de raad geen besluit meer hoeft te nemen:

Advies Buitenplaats Van Heemstraweg

“8.1. [...] Ter zitting is door de raad toegelicht dat de gemeente Groningen er op heeft aangedrongen om te wachten met het nemen van een besluit omdat het plan veel fouten zou bevatten. Volgens de raad is het bestemmingsplan nu wegens de opgelopen vertraging en nieuw verworven inzichten niet meer actueel. Er is tijd nodig om het bestemmingsplan op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en een weloverwogen besluit te nemen, aldus de raad.

8.2. Gelet op het voorgaande onder 6.2 stelt de Afdeling vast dat de raad ten onrechte niet binnen de termijn van artikel 3.8, eerste lid, onder e, van de Wro een besluit heeft genomen. Uit artikel 3.8, eerste lid, onder e, van de Wro volgt niet dat na intrekking van het ontwerpbestemmingsplan geen besluit meer hoeft te worden genomen. De intrekking van het ontwerpbestemmingsplan op 14 november 2018 heeft derhalve niet tot gevolg dat de raad geen besluit meer hoeft te nemen.¹”

Een soortgelijke zaak leidde tot de uitspraak van de Afdeling van 20 maart 2018². Initiatiefnemer verzocht de raad een bestemmingsplan vast te stellen en het ontwerp hiervoor werd vervolgens ter visie gelegd. Enige tijd later meldde initiatiefnemer dat het plan geen doorgang kon vinden en zette het gemeentebestuur de procedure tot vaststelling van het plan stop. Een partij op wier gronden het voorgenomen bouwplan gedeeltelijk zou worden uitgevoerd, was het met deze gang van zaken niet eens en stelde de raad in gebreke om alsnog te besluiten omtrent de vaststelling van het bestemmingsplan. De Afdeling oordeelde dat de mededeling van de initiatiefnemer aan de gemeente over het niet doorgaan van het project als een intrekking van het verzoek tot vaststelling van het bestemmingsplan moet worden beschouwd. De vraag was vervolgens of de verplichting van de raad binnen twaalf weken te besluiten omtrent vaststelling van een bestemmingsplan, ook geldt indien geen aanvraag tot vaststelling van een plan meer voorligt. De Afdeling antwoordt:

“De Afdeling heeft in haar uitspraak van 4 mei 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BM3260, - naar welke uitspraak ook [appellant] verwijst - het oordeel neergelegd dat artikel 3.8, eerste lid, onder e, van de Wro ook van toepassing is in gevallen waarin in het geheel geen aanvraag voorligt maar het gemeentebestuur ambtshalve het voornemen tot vaststelling van een bestemmingsplan heeft opgevat. In aanmerking genomen dat artikel 3.8, eerste lid, onder e, van de Wro geen voorbehoud kent, bestaat geen grond om daarover anders te oordelen in een geval als thans in geding, waarbij wel een verzoek is gedaan tot vaststelling van een plan maar dit verzoek daarna is ingetrokken. Een zodanige situatie komt materieel immers overeen met een situatie waarin nimmer een verzoek tot vaststelling van een plan is gedaan. Wanneer een verzoek om vaststelling van een plan is ingediend en ter zake een ontwerpplan ter inzage is gelegd, is de raad daarom ook als het verzoek nadien wordt ingetrokken, gehouden binnen de in artikel 3.8, eerste lid, onder e, van de Wro vervatte termijn een besluit te nemen. Onder omstandigheden kan dit besluit evenwel inhouden dat niet tot het vaststellen van een plan wordt overgegaan.”³

De conclusie is dus dat – ook al is sprake van een intrekking van de aanvraag van het ontwerpbestemmingsplan – de gemeenteraad ex artikel 3.8 Wro gehouden is een besluit te nemen om het ontwerpbestemmingsplan al dan niet vast te stellen.

Suggestie/oplossingsrichting

In het onderhavige geval wenst het gemeentebestuur niet meer mee te werken aan het ontwerpbestemmingsplan Buitenplaats Van Heemstraweg. Het besluit van de raad zal dan dus de vorm krijgen van een weigering het bestemmingsplan vast te stellen. Wat betreft de motivering van dit besluit ex artikel 3:46 Awb, kan het behulpzaam zijn dat het college het eerdere voorstel intrekt c.q. wijzigt en een nieuw raadsvoorstel met de argumenten tot weigering in stemming laat brengen.

¹ ABRvS 6 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:338; ABRvS 22 juli 2020, ECLI:NL:RVS:2020:1761.

² ABRvS 20 maart 2018, ECLI:NL:RVS:2018:987.

³ ABRvS 20 maart 2018, ECLI:NL:RVS:2018:987, r.o. 5.

Advies Buitenplaats Van Heemstraweg

Wat de motivering van een negatief raadsvoorstel betreft, wijs ik ten overvloede nog op de Afdelingsuitspraak van 18 januari 2017. In deze uitspraak heeft de Afdeling geoordeeld dat een negatief raadsbesluit bekend kan worden gemaakt zonder vermelding van een motivering. Komt het vervolgens tot een beroepsprocedure, dan kan dit motiveringsgebrek met toepassing van artikel 6:22 Awb worden gepasseerd, *indien* de in die beroepsprocedure (bij verweerschrift) gegeven motivering deugdelijk is. In dat geval zal de proceskostenveroordeling doorgaans wel uitvallen ten gunste van appellant(en).

Vraag 2 – terinzagelegging

Op grond van artikel 3.8 lid 1 Wro in samenhang met de artikelen 3:11 en 3:16 Awb, wordt het ontwerp van een bestemmingsplan voor de duur van zes weken ter inzage gelegd. Als blijkt dat het plan ingrijpend wordt gewijzigd (zoals we hieronder zullen bezien), dient dit plan opnieuw ter inzage te worden gelegd. Het gemeentebestuur kan zich niet onttrekken aan deze verplichting op grond van afdeling 3.4 Awb.

Op grond van artikel 3.9 Wro is artikel 3.8 Wro niet van toepassing, indien het gemeentebestuur tot afwijzing overgaat van de aanvraag een bestemmingsplan vast te stellen. Daarmee zijn de u.o.v. van afdeling 3.4 Awb en de twaalf weken termijn van artikel 3.8 lid 1 sub e dan ook niet van toepassing. Artikel 3.9 lid 2 Wro bepaalt dat de gemeenteraad zo spoedig mogelijk doch in elk geval binnen acht weken na ontvangst van de aanvraag, tot een afwijzing van de aanvraag om een bestemmingsplan besluit.

NB. Tegen deze achtergrond zou de gedachte kunnen ontstaan dat – nu het gemeentebestuur planologische medewerking aan het *gewijzigde* ontwerpbestemmingsplan Buitenplaats Van Heemstraweg wil weigeren – de weg van artikel 3.9 Wro de geëigende route is. M.i. geldt echter op basis van de in bovenstaande aangehaalde jurisprudentie dat – nu het betreffende ontwerpbestemmingsplan reeds voor de wijziging ter inzage is gelegd – de u.o.v. van afdeling 3.4 Awb ook na de wijziging van toepassing is, zodat (i.) het gewijzigde bestemmingsplan (als de wijziging van een bepaalde omvang is) ter inzage moet worden gelegd en (ii.) de gemeenteraad hoe dan ook verplicht is om te beslissen omtrent de vaststelling van het bestemmingsplan. Aanleiding voor de wijziging van het bestemmingsplan waren immers de instructies van de provincie Gelderland, terwijl de provincie in eerste instantie ten onrechte niet vooraf is geconsulteerd. De gemaakte procedurele misstap die aanpassing van het ontwerpbestemmingsplan nodig maakte, zou er niet toe mogen leiden dat het gemeentebestuur artikel 3.8 Wro (en daarmee Afdeling 3.4 Awb) ter zijde kan schuiven.

3. Aanpassingen ontwerpbestemmingsplan

3.1 Wezenlijk ander plan? – Beoordeling in de rechtspraak

Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling⁴ moet bij de totstandkoming van besluiten op aanvraag die ingevolge artikel 3.10 van de Wabo worden voorbereid met de uniforme openbare voorbereidingsprocedure, zoals neergelegd in afdeling 3.4 van de Awb, in beginsel op de aanvraag worden beslist zoals die is ingediend en met het ontwerp van het besluit ter inzage is gelegd. Na het ter inzage leggen van het ontwerpbesluit is het niet meer geoorloofd de aanvraag nog te wijzigen en aan te vullen zonder dat een nieuw ontwerpbesluit ter inzage wordt gelegd, *tenzij de wijziging van ondergeschikte aard is dan wel aannemelijk is dat daardoor geen derden worden benadeeld*.

⁴ ABRvS 3 maart 2021, ECLI:NL:RVS:2021:443, m.nt. A. Collignon; ABRvS 21 augustus 2013, ECLI:NL:RVS: 2013:793; ABRvS 27 november 2013, ECLI:NL:RVS: 2013:2139.

Advies Buitenplaats Van Heemstraweg

Deze met betrekking tot wijzigingen in omgevingsvergunningen bestendige lijn in de jurisprudentie, wordt doorgetrokken met betrekking tot wijzigingen van bestemmingsplannen. Daarbij speelt de vraag of de wijziging al dan niet aanleiding geeft tot het opnieuw doorlopen van de procedure ex afdeling 3.4 Awb (terinzagelegging en openbare kennisgeving daarvan, gevolgd door eventuele zienswijzen). De wijze waarop wordt beoordeeld of de wettelijke procedure opnieuw moet worden doorlopen, wordt inzichtelijk bij het lezen van de overwegingen van een Afdelingsuitspraak uit 2001:

"2.4 Appellanten zijn van mening dat de wijzigingen in de planvoorschriften waarmee acht bouwlagen mogelijk worden gemaakt, en wijzigingen op de plankaart en op de legenda van het vastgestelde plan, dermate ingrijpend zijn dat de wettelijke inspraakprocedure opnieuw had moeten worden gevolgd. Zij menen dat de wijzigingen reeds voor de terinzagelegging van het ontwerp-plan bekend waren en daarom direct in het ontwerp-plan hadden moeten worden opgenomen. Tenslotte stellen appellanten dat de motivering van de wijzigingen te summier is. De Afdeling stelt vast dat de gemeenteraad bevoegd is het bestemmingsplan in afwijking van het ontwerp vast te stellen. Slechts indien de afwijkingen van het ontwerp naar aard en omvang zodanig groot zijn dat sprake is van een geheel ander plan, dient de wettelijke procedure, met inbegrip van de inspraak, opnieuw te worden doorlopen. Vaststaat dat de gemeenteraad in dit geval het plan heeft vastgesteld met de bovengenoemde wijzigingen. De Afdeling overweegt dat deze afwijkingen van het ontwerp naar aard en omvang niet zodanig groot zijn, dat geoordeeld moet worden dat een wezenlijk ander plan voorligt. [...]"⁵

De Afdeling oordeelde daarover in een uitspraak uit 2012:

"2.3.2. Ingevolge artikel 3.8, eerste lid, van de Wro is op de voorbereiding van een bestemmingsplan afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) van toepassing en kan een ieder zienswijzen omtrent het ontwerp bij de raad naar voren brengen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in haar uitspraken van 3 juli 2002 in zaak nr. 200106150/1 en van 15 juni 2011 in zaak nr. 200904454/1/R3) kan de raad bij de vaststelling van het plan daarin wijzigingen aanbrengen ten opzichte van het ontwerp. Slechts indien de afwijkingen van het ontwerp naar aard en omvang zodanig groot zijn dat een wezenlijk ander plan is vastgesteld, dient de wettelijke procedure opnieuw te worden doorlopen."⁶

Duidelijk is dat moet worden gezien of de aanpassingen in het bestemmingsplan maken dat sprake is van een wezenlijk ander plan of niet. In een kwestie uit 2013 was na de aanpassing evident géén sprake van een wezenlijk ander plan:

"Voorts kan de raad bij de vaststelling van het plan daarin wijzigingen aanbrengen. Slechts indien de afwijkingen naar aard en omvang zo groot zijn dat een wezenlijk ander plan is vastgesteld, dient de wettelijke procedure opnieuw te worden doorlopen. Gelet op de wijzigingen ten opzichte van het ontwerpplan, onder meer de toevoeging van de aanduiding "gevellijn" in de verbeelding en de daarmee samenhangende aanpassing van de planregels, is geen sprake van een wezenlijk ander plan. Hierbij wordt van belang geacht dat het besluit in vrijwel dezelfde planmogelijkheden voorziet en daarnaast alleen een aanvullende motivering bevat."

⁵ ABRvS 1 februari 2001, ECLI:NL:RVS:2001:AN6651, m.nt. A.A.J. de Gier.

⁶ ABRvS 1 februari 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BV2460.

Advies Buitenplaats Van Heemstraweg

In een zaak die leidde tot de uitspraak van 1 februari 2012⁷ komt de Afdeling wél tot de conclusie dat er sprake is van een wezenlijk ander plan. Hiervan was sprake door het toevoegen van een functieaanduiding ‘specifieke vorm van bos-natuurbegraafplaats’, die betrekking had op nagenoeg het gehele plandeel met de bestemming ‘Bos’, welke wijziging tevens bebouwing ten behoeve van de natuurbegraafplaats mogelijk maakte:

“De Afdeling overweegt dat de wijziging betrekking heeft op vrijwel het gehele plangebied en een oppervlakte heeft van ongeveer vier hectare. Voorts beperkt noch de begripsbepaling van de natuurbegraafplaats in artikel 1, lid 1.25, van de planregels, noch enige andere bepaling in de planregels, de mogelijkheden van de begraafplaats tot slechts een extensieve begraafplaats, mede gelet op de omstandigheid dat de begripsomschrijving geen objectieve criteria bevat die toegepast kunnen worden bij de beantwoording van de vraag of sprake is van afbreuk aan cultuurhistorische, landschappelijke en natuurlijke waarden. Verder strekt de mogelijkheid die artikel 3, lid 3.2, onder 3.2.1, van de planregels voor bebouwing geeft zich uit over de gehele bestemming ‘Bos’ en niet slechts ter plaatse van de functieaanduiding ‘sbo-nbp’, zodat bebouwing mogelijk is tot op de perceelsgrens van de woningen aan de Cenakelweg. De Afdeling ziet derhalve aanleiding voor het oordeel dat de afwijking van het ontwerp naar aard en omvang zodanig groot is dat een wezenlijk ander plan is vastgesteld. Het plan is derhalve in zoverre vastgesteld in strijd met artikel 3.8, eerste lid, van de Wro.”

Conclusie op basis van aangehaalde Afdelingsrechtspraak is dat het aankomt op de vraag of aan omwonenden in feite een rechtsgang zou worden ontnomen als het gewijzigde bestemmingsplan niet opnieuw ter inzage wordt gelegd. Wordt bijvoorbeeld een geheel nieuwe/andere bestemming aan een perceel binnen het plan toegekend of worden er andere planmogelijkheden gecreëerd, dan zal de procedure van afdeling 3.4 opnieuw moeten worden doorlopen. Is er nagenoeg alleen sprake van een andere motivering en blijven de planmogelijkheden hetzelfde, dan zal het opnieuw doorlopen van de procedure niet aan de orde zijn.

3.2 Wijzigingen ontwerpbestemmingsplan Buitenplaats Van Heemstraweg

In onderstaande tabel wordt de omvang van de wijzigingen van het ontwerpbestemmingsplan Buitenplaats Van Heemstraweg gezien:

	Wijziging	Aard + omvang wijziging – al dan niet ondergeschikt naar maatstaven rechtspraak	Invloed derden/omwonenden
1	Het dijkdoorbraakwiel (GNN) was eerst bestemd als ‘water’ en nu als ‘natuur.’	Er is sprake van een aanpassing van de bestemming; geen ondergeschikte wijziging.	De bestemming ‘natuur’ laat op grond van artikel 4.2 en 4.3 meer werkzaamheden en bouw mogelijkheden toe dan de bestemming ‘water.’
2	Een klein gedeelte van de woonbestemming (GNN) is ondergebracht bij de bestemming ‘natuur.’	Er is sprake van een aanpassing van de bestemming; geen ondergeschikte wijziging.	De woonbestemming laat (logischerwijs) meer mogelijkheden toe wat bouwen en gebruik van

⁷ ABRvS 1 februari 2012, ECLI:NL:RVS:2012:BV2460, r.o. 2.3.4.

Advies Buitenplaats Van Heemstraweg

			het perceel betreft dan de natuurbestemming, dus van deze wijziging zal geen effect uitgaan ten opzichte van derden/omwonenden.
3	Een klein gedeelte van de bestemming 'Agrarisch met waarden' (GNN) is ondergebracht bij de bestemming 'natuur.'	Er is sprake van een aanpassing van de bestemming; geen ondergeschikte wijziging.	De oude bestemming 'Agrarisch met waarden' liet iets meer en andere mogelijkheden toe wat betreft bouwen en gebruik dan de bestemming 'natuur', dus het effect van deze wijziging ten opzichte van derden/omwonenden is zeer beperkt.
4	Een ecologische effectbeoordeling moet aantonen dat er een positief effect uitgaat van de ingrepen binnen GNN en dat de aanwezige waarden van het GNN behouden blijven.	Deze wijziging is te beschouwen als een nadere motivering van een onderdeel van het ontwerpplan. Niet ingrijpend wat aard en omvang betreft.	Geen concreet effect.
5	In de weide, waarop de bestemming 'Agrarisch met 'waarden' rust (gelegen binnen GO), worden (conform het advies van de provincie) hoogstamfruitbomen geplant.	Artikel 3.1 sub e van de bestemmingsregels laat groenvoorzieningen toe. Artikel 3.5 schept de mogelijkheid binnenplans af te wijken met een omgevingsvergunning voor onder meer het gebruik van bestrijdingsmiddelen voor het behoud van onder andere fruitbomen. Hieruit valt af te leiden dat de fruitbomen ook onder 'groenvoorzieningen' vallen. In feite is in dit geval geen sprake van een 'wijziging' van het bestemmingsplan, maar van een nadere invulling.	N.v.t.
6	Er wordt in het bestemmingsplan – conform het advies van de provincie – bij voorkeur een voorwaardelijke verplichting opgenomen ter borging van de	Afhankelijk van de vraag hoe aan deze voorwaardelijke verplichting vorm zal worden gegeven, wijzigt het bestemmings-	Omwonenden/derden zullen (mede gelet op de namens Litjens ingediende zienswijze, p. 3), de insteek toejuichen, maar mogelijk opmerkingen hebben bij

Advies Buitenplaats Van Heemstraweg

	kernkwaliteiten van GO en de instandhouding daarvan door verwijzing naar een inrichtings- en beheerplan.	plan in die zin dat het de kernkwaliteiten van het GO op een (meer) concrete wijze bescherming zal bieden.	de wijze waarop aan de voorwaardelijke verplichting wordt voldaan (inrichting-/beheerplan).
--	--	--	---

Wijzigingen 1, 2, 3 betreffen *bestemmingswijzigingen* en – daargelaten of deze al dan niet van groot effect hebben op de omgeving – deze kunnen dan m.i. naar hun aard niet zomaar opgenomen worden in het ontwerpbestemmingsplan, zonder dit eerst opnieuw ter inzage te leggen. Als een bestemming wordt gewijzigd, wordt aan omwonenden immers de kans ontnomen hier hun zienswijze op te geven. Met name genoemde wijzigingen maken derhalve dat het ontwerpbestemmingsplan opnieuw ter inzage zal moeten worden gelegd. Dit geldt te meer nu er al veel zienswijzen tegen het ontwerpplan zijn ingediend; reclamanten zullen dan immers in beroep (met kans op succes) aanvoeren dat het plan na wijziging ten onrechte niet opnieuw ter inzage is gelegd.

Suggestie/oplossingsrichting

Voordat het college het aangepaste bestemmingsplan opnieuw ter inzage legt, zou het college met initiatiefnemer om de tafel kunnen gaan om uit te leggen dat de procedure opnieuw moet worden doorlopen en dat opnieuw zienswijzen zullen worden ingediend, waardoor de uitkomst van de procedure onzeker is. Met de initiatiefnemer kan dan besproken worden of in plaats van de procedure af te wachten, er de voorkeur naar uitgaat het principeverzoek c.q. de aanvraag tot wijziging van het bestemmingsplan in te trekken (evt. onder teruggave van een deel van de in het kader gemaakte kosten/betaalde leges).

NB. In het licht van het voorgaande (paragraaf 2), zij er nogmaals op gewezen dat ook in het geval de initiatiefnemer de aanvraag tot wijziging van het bestemmingsplan intrekt, de gemeenteraad dient te beslissen dat het bestemmingsplan niet zal worden vastgesteld ex 3.8 Wro.

4. Conclusie

Antwoord vraag 1:

Ingevolge artikel 3.8 lid 1 sub e Wro beslist de gemeenteraad binnen twaalf weken na de termijn van terinzagelegging omtrent de vaststelling van het bestemmingsplan. Het is derhalve niet aan het college, maar aan de raad om het (gewijzigde) bestemmingsplan al dan niet vast te stellen en er dient hoe dan ook een beslissing te worden genomen omtrent de vaststelling van het bestemmingsplan. Deze bevoegdheid ligt dus niet bij het college, maar bij de raad en de raad kan zich niet 'ontdoen' van de verplichting tot het nemen van een beslissing tot vaststelling van het bestemmingsplan.

De conclusie op basis van de aangehaalde Afdelingsrechtspraak is dat – ook al is sprake van een intrekking van de aanvraag van het ontwerpbestemmingsplan – de gemeenteraad ex artikel 3.8 Wro gehouden is een besluit te nemen om het ontwerpbestemmingsplan al dan niet vast te stellen, dus zo nodig een negatief besluit – tot weigering van de vaststelling – te nemen.

Antwoord vraag 2:

Op grond van artikel 3.8 lid 1 Wro in samenhang met de artikelen 3:11 en 3:16 Awb, wordt het ontwerp van een bestemmingsplan voor de duur van zes weken ter inzage gelegd. Als blijkt dat het plan ingrijpend wordt gewijzigd,

Advies Buitenplaats Van Heemstraweg

dient dit plan opnieuw ter inzage te worden gelegd. Het gemeentebestuur kan zich niet onttrekken aan deze verplichting op grond van afdeling 3.4 Awb.

Antwoord vraag 3:

Uit Afdelingsrechtspraak volgt dat bepalend is of aan omwonenden in feite een rechtsgang zou worden ontnomen als het gewijzigde bestemmingsplan niet opnieuw ter inzage wordt gelegd. Wordt bijvoorbeeld een geheel nieuwe/andere bestemming aan een perceel binnen het plan toegekend of worden er andere planmogelijkheden gecreëerd, dan zal de procedure van afdeling 3.4 opnieuw moeten worden doorlopen. Is er nagenoeg alleen sprake van een andere motivering en blijven de planmogelijkheden hetzelfde, dan zal het opnieuw doorlopen van de procedure niet aan de orde zijn.

Wijzigingen 1, 2, 3 in de tabel betreffen *bestemmingswijzigingen* en – daargelaten of deze al dan niet van groot effect zijn op de omgeving – deze kunnen dan m.i. naar hun aard niet zomaar opgenomen worden in het ontwerpbestemmingsplan, zonder dit eerst opnieuw ter inzage te leggen. Als een bestemming wordt gewijzigd, wordt aan omwonenden immers de kans ontnomen hier hun zienswijze op te geven. Met name genoemde wijzigingen maken derhalve dat het ontwerpbestemmingsplan opnieuw ter inzage zal moeten worden gelegd. Dit geldt te meer nu er al veel zienswijzen tegen het ontwerpplan zijn ingediend; reclamanten zullen dan immers in beroep (met kans op succes) aanvoeren dat het plan na wijziging ten onrechte niet opnieuw ter inzage is gelegd.